

Първата цѣль се постигна. Четитѣ бѣхж дѣйствително твърдѣ подвижна легка войска, която правеше по тридесетъ и повече километра въ день по най-трудно проходима мѣстность. Тѣ не вървеха право къмъ Берковица, но правеха зигзаги съ цѣль да обиколятъ повече села въ зоната на тѣхното движение за да ги разбунтуватъ. Но тѣзи си именно цѣль четитѣ почти съвсѣмъ не постигнаха.

Шопското население по онѣзи мѣстности бѣше съвсѣмъ заспала работа. Петъ-вѣковното робство подъ тѣжкия яремъ тука пуснало най-дълбоки корени. Нищо не бѣше въ състоянието да принуди трудолюбивия чивчия шопъ да напусне сѣрпа си и да потѣгли съ четата. Тукъ-тамъ по нѣкои отдѣлни личности се рѣшаваха да нарамятъ пушката, но массата не само че не пламваше тѣй лесно отъ патриотическия огънь на хшпацитѣ въ четитѣ, и не ги послѣдваше, но и избѣгваше сношенията си съ тѣхъ, и даже правеше доста голѣми спънки по продоволствието, което повечето пжти на сила се събираше отъ селата. Тѣзи необичъ на шопитѣ къмъ дѣлото може да се обясни още и съ това, че до тѣхъ вече бѣхж дошли слухове за въстанието въ Тракия и неговото потушение, и за погубванието на Ботѣвата чета заедно съ войводата ѝ.

Слѣдъ деветъ дневно лутание по селата и планинитѣ отъ Бабина-глава до селото Топли-долъ, като ношуваха всѣкога по планинитѣ подъ открито небо, на 7-ий Юлий и третѣ чети се събраха на върха Жаркова чука на топли-долския балканъ Бабинъ-зѣбъ. Тукъ момчетата починаха единъ день, а войводитѣ държаха съвѣщание какво да правятъ по нататъкъ.

На това съвѣщание се рѣшило Христо Македонски да потегли съ четата си къмъ югъ за Пиротъ за да слѣди за движението на турскитѣ войски, които се предвигаваха отъ София къмъ Нишъ и се съсрѣдоточаваха въ околността на послѣдний. Нашата и Филиповата чета да продължаватъ пжти си къмъ Берковица, а дѣдо Ильовата, която била и тя близо около насъ да се завърне при сръбскитѣ войски, защото дѣдо Ильо се билъ разболѣлъ, а момчетата му повече-